

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καί υπό του Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλατωσίσης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δι' ἐπιμελείαν ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καί εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

Περίοδος Β'—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 43

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

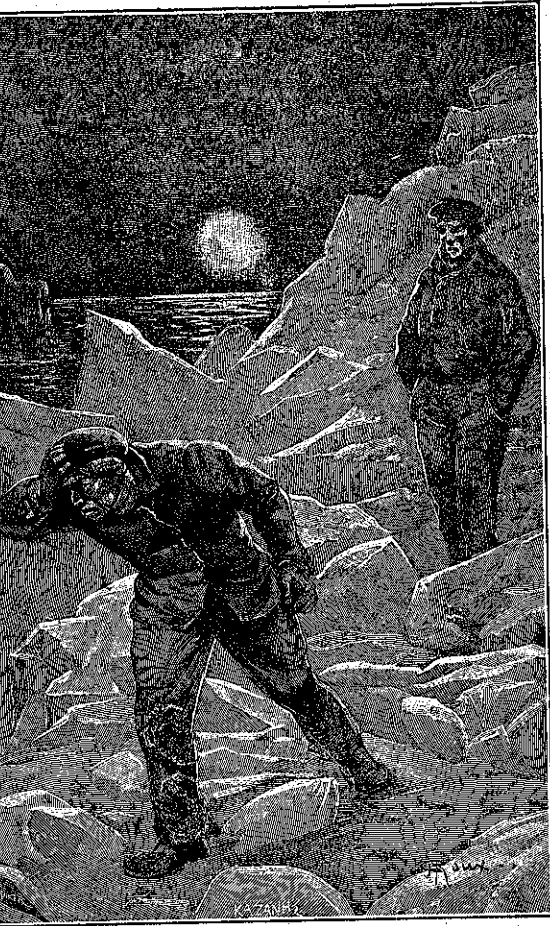
(Συνέχεια ἴδε σελ. 329)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΠΑΛΙΝ Ο ΝΕΑ ΧΩΤ.

Ὅποια ἀνέλπιστος μεταβολὴ καταστάσεως! Καί τινος συνεπειᾶς θὰ εἶχεν αὐτὴ; Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐμείναμεν ἀκίνητοι, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς τομῆς τοῦ τριακостоῦ ἐνάτου μεσημβρινοῦ καὶ τοῦ ὄγδοηκостоῦ ἐνάτου παραλλήλου κύκλου, ἤδη τὸ ρεῦμα μᾶς ἔσυρε πρὸς τὸν πόλον... Καί τὸ πρῶτον αἰσθητὴ τῆς χαρᾶς, διεδέχθη ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου—καὶ ὁποίου ἀγνώστου!

Μόνος ἴσως ὁ Διρκ Πέτερος ἦτο καθολοκληρίαν εὐχαριστήμενος, διότι εἰσῆλθονεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὰ ἵχνη τοῦ Πόμ. Ἀλλὰ πόσον διαφορετικὰ ἐσκέπτοντο οἱ ἄλλοι!

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, τῶν ὄντων, ὑδραεμίαν ἔτρεφε πλέον ἐλπίδα ὅτι θὰ σώσῃ τοὺς συμπολίτας του. Εἰς διάστημα τριάκοντα πέντε ἡμερῶν διεσχίσανεν περὶ τὰ τετρακόσια μίλλια, χωρὶς νὰ συναντήσωμεν ἴχνος γῆς. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ, ὅθεν ἀνεχώρησαν πρὸ ὀκτώ μηνῶν, κατάρθωσαν νὰ φθάσουν μέχρι τῆς πολιτικῆς ἡπείρου, εἰς ποῖον μέρος αὐτῆς ἀπεβιάσθησαν καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς ζητήσωμεν; Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἡπειρος, ἀλλὰ μόνον θάλασσα, δὲν θὰ εὕρον ἤδη τὸν θάνατον διὰ τῆς ἀβύσσου τῆς, τὰς ὁποίας θὰ ἐκάλυπτε μετ' ὀλίγον καὶ πάλιν παχὺ στρώμα πάγου; Ὡστε, ἀφ' οὗ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς, ἐπεβάλλετο εἰς τὸν πλοίαρχον Λάν Γκύ νὰ ἐπα-

«Μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὸν Νέδ Χόλτ... καὶ ἐφοβήθηκα καὶ ἔφυγα...» (Σελ. 338, στήλ. γ')

τῆς Σύρου μετὰ τὸν Ἐκτερευνητὴν τῶν Ψευδοτύμων—ὁ Μάγας Στρατηλάτης μετὰ τὴν Ἀντιγόνην Ἰατρίδου, Φιλίμουσον Παῖδα, Ἐαρινὴν Ἡραΐαν, Θέλωσαν καὶ Ἑλληνοπούλαρ—ὁ Λευκάτερος Ἀγγελος μετὰ τὸν Ἀκρίταν—ἡ Μυστικὴ Φωνὴ μετὰ τὴν Κωνσταντιναίην Ἑλληνοπούλαρ, Διρκ Πέτερος, Ρωμαιοπούλαρ, Ἀλφραὸν καὶ Ἀλέξανδρον Οἰκοτομίδην—ὁ Μικρὸς Πανίσταρ μετὰ τὴν Εἰρήνην Ἐφραιμίδου καὶ Ἑλένην Μπαγιατίδου—ἡ Κυριατίττουσα Θάλασσα μετὰ τὴν Διγναίαν Ἀθηναίαν, Σανθὴν Καντιζιώτισσαν καὶ Ποιητὴν Νάρκισσον—ὁ Ἀγρονολογιστάτος μετὰ τὸν Ἰαπιδὴν Μαρτζουράναν καὶ Στρατηγὸν Ἀρτίβαν—ὁ Ἀρκουθὸς μετὰ τὸ Φωτοβόλον Ἀστρον—ὁ Τριχυμιώδης Μαλέας μετὰ τὴν Ναυτοπούλαρ καὶ Ἰωάνναν Ν. Μαρκέτη—ἡ Καλλιρρόη Σταϊκὸν μετὰ τὴν Σειμωνιάτικην Διακάδαρ καὶ Ἀνθὸς τῆς Ἰαπωνίας—ἡ Ἰπποδαμείστρια μετὰ τὸν Μικρὸν Τυμπογιότην, Πατατράκ καὶ Ὑπερασιωτὴν τῆς Πατρίδος—ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὸν Δούσιον, Ἀρχαίαν Ἑλληναίδα, Φωρακλᾶρ, Κάτασπρο Ἀρράκι καὶ Κραυγὴν τῆς Πατρίδος—ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀντιγόνην Ἰατρίδου, Μέλλουσον βαλλιζήριδα, Ναυτοπούλαρ καὶ Ἐρυθρὰν Θάλασσαρ—ὁ Ναυαρχὸς τῆς Βαρέλλας μετὰ τὴν Σανθὴν Νησιωτοπούλαρ—ἡ Τελευταία Χελιδὸν μετὰ τὸ Ἀγριμιόνον Κῆμα, Ἀφροστεγαυομένον Κῆμα, Ἀσημένιον Κῆμα, Κῆμα τῆς Σαλαμίνος καὶ Κῆμα τῆς Πριγκίπου—ὁ Γενναῖος Δέσπιος μετὰ τὸ Κάτασπρο Ἀρράκι, Ἀνθὸς τῆς Ἀθήνης, Λυρικὸν Ποιητὴν, Κῆμα τῆς Πριγκίπου καὶ Τυρταῖον—ὁ Νοσταλγὸς Ἑλληὴν μετὰ τὴν Ρωσικὴν Κυραμύλλαρ, Ἑλληναίαν Ἀλθόνην, Σκηπτρον τοῦ Δός, Ἀρχοντα τοῦ Κόσμου καὶ Ἑλληνοπούλαρ—ὁ Στήριγμα τῆς Μητρὸς μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἴον, Ἀνθὸς τῆς Ἰαπωνίας καὶ Ἰωάνναν Μαρκέτη—ὁ Ν. Ἰατρὸς μετὰ τὸν Ἐθρικὸν Ἰμνον καὶ Κόρην τοῦ Ναυπλίου—ὁ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς μετὰ τὸν Παπουσιωμένον Γάτον καὶ Κόρη τῆς Ὠραίας Δέσπιδος—ὁ Ἄρατος μετὰ τὴν Σειμωνιάτικην Διακάδαρ, Ἀ Διπλᾶρ, Γεώργ. Καρδαμάκη καὶ Γ. Α. Κάσταρον—ὁ Ἑλληναῖος Τορπιλλοβόλον μετὰ τὸ Ἑλληναῖον Αἰσθητὴν, Διχμάλωτον Χελιδόνα καὶ Τελευταίαν Χελιδόνα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ψιτ-Ψιτ (ἔστειλα τὰ Βραβεῖά σου.) Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Φιλίμουσον Παῖδα (χαίρω πῶς δὲν ὑπερφρανεύθης διὰ τὸ Βραβεῖόν τῆς Καλλιγραφίας καὶ διὰ τὴν προσπάθεισιν νὰ γράψῃς ἀκόμη καλλιτέρα ὄχι εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς, δὲν δίδονται δῶρα.) Σοφὸν Πιττακὸν (ἔστειλα.) Τριχυμιώδῃ Μαλέαρ (ἔχεις δικαίον μόνον ὅσοι κάμνουσι περισσότερο ἀπὸ τὸ καθήκον των ἔπρεπε νὰ μείνωμεν; ἀλλ' ὑπάρχουν τότῳ πολλοὶ, δυστυχῶς, ποὺ δὲν κάμνουσι οὔτε τὸ καθήκον ἑνὸν, ὥστε ἔπρεπε νὰ γίνῃ μία διάκρισις.) Παρασοῦκλι (εἰς παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσῃς ἄλλην μίαν φορὰ τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, διότι δὲν συμμορφώμεθα καθ' ὅλα.) Ἀρκουθὸν (ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ Δεσποινὴ Σατοβριάνδου;) Ἰπποδαμείστριαν (θὰ γνωρίσῃς καὶ τὸν Ἀνανίαν, ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν!) Ἀγρονολογιστάτον (ἀρκετὰ ἀστεῖα εἶπαμεν καὶ διὰ τὴν «Χώραν τῶν Μακάρων» ἀλλὰ δὲν δημοσιεύω.) Ἀνθὸς τῆς Ἀθήνης (ἀστεϊότατον τὸ ἐπιστάδιόν σου ἔνοησις ὅμως διὰ τὴν Πάντοτε Φαιδρὰ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸ Κάτασπρο Ἀρράκιο. Συνδρομητὴν μετὰ τοιοῦτον ὄνομα δὲν ἔχω.) Ζήτην (πολύ καλόν!) Μακρὸν-Γιαλὸν (στελεῖ μὲν καὶ ἄλλα, μὰ ἔτσι ὡραῖα.) Μικρὸν Πανίσταρ, Ἀμαρτωλὸν Ἑλληναῖον (καλῶς ἤλθες!) Φάλασπα (καλὰ νὰ

πάθῃ λοιπὸν ἀφ' οὗ μ' ἐγέλασε δὲν ἤξευρε, φαίνεται, διὰ εἰς τὴν Τάξιν αὐτὴν διαγωνίζονται οἱ περισσότεροι, καὶ διὰ ἐπομένως τὰ Βραβεῖα διαμοιβεθῶνται πεισματωδέστερον.) Ἡρώα τῆς Σύρου (ὄχι ποιήματα δὲν δημοσιεύω.) Ἀνατιλλουσαρ Σελήνην, Δρομέα Φειδιππίδην (καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀλλὰ ἔχε ὑπομονὴν.) Τριόπιον Ἀπόλλωνα, Ἐωθινὸν Ἀστρον (τὸ λογοπαίγιον ποῦ μου στέλλεις ἐδημοσιεύθη ἄλλοῦ ὥστε πῶς εἰμποῦ νὰ το δημοσιεύσω;) Σοφερὸν Μεσαίωνα, Κόδρον (μόνον αἱ καλλιτέχναι θὰ δημοσιεύουσι.) Μαγευμένη Ἀερογυαλίαν (χαίρω πῶς περὶ τὴν λαμπρὰ Σουρταίην Ἀμαλίαν (ἀλήθεια, πολὺ κακὴ αὐτὴ ἡ κ. Δούμνη τῶν Ροβινσώων!) Ροδοφωτισμένην Ὄσον (κ' ἐγὼ σε ἀγαπῶ πρὸς πολὺ τῶρα ποῦ μου γράφεις.) Ἰὺν τῆς Νυκτὸς κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου

Ὁ γάρησι τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποιον δίδω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φοικίλλου, ἕν ἑκάστον περὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

597. Λεξίγραφος.

Εἰς σύνδεσμος μ' ἀπόστραφον, κ' εἰς ἀριθμὸς μαζὶ Μὲ νῆσον τοῦ Διγαίου, Ἐνὸς ἀνδρὸς ἀρχαίου Ἀποτελοῦσι: τὸ ὄνομα, ποῦ ἀθάνατον θὰ ζῆ.

598. Συλλαβογραφίος.

Τῆς μουσικῆς δός μου τρεῖς φθόγγους μόνον, Κι' ἄλλη ὕλη δὲν χρειάζομαι καμμία. Γιατὶ μ' αὐτοῦσι μόνον ἀκατορθῶνα Νὰ κτίσω ἕνα χωρὶς ἑτῆν Ἰτιώλια 1

599. Στοιχειογραφίος.

Κάποιον μέρος φλογισμένον, μυστικὸν καὶ φοβερὸν Ἄλλο μέρος θὰ το κάμῃς Ἀνθηρὸν καὶ δροσερὸν, Ἄν τὸ πρῶτόν του τὸ κόψῃς Καὶ τὸ τρίτον του ξεκαμῃς.

600. Ἀναγραμματισμός.

Ἄν ἀπειράκτον μ' ἀρήσῃς Εἶμαι μέγας καὶ τρανός, Καὶ τῶν ζώντων εἶμ' ἐχθρὸς Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

601. Αἶνιγμα.

Ἡ κοιλία μου εἶνε λίμνη Τὸ κεφάλι μου καμῖνι. Μὲ τραβᾷς καὶ ροχαλιζῶ Καὶ μυρίζω καὶ καπνίζω,

602. Δημῶδες Αἶνιγμα.

Ὁ γυῖός μου ὁ Κοντοβιδωρὸς Μὲ τὰ πολλὰ ζουναρία.

605. Ἐξάγωνον.

Δ***** Νάνηνακασταθῶσιν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ γινώσκωνται γυρο-γύρω εἰς τὸ σχῆμα ἐξ ἑξῆς, ἐκ πέντε γραμμάτων ἑκάστη, ὡς ἑξῆς: Ἄνω, χωρὶς τῆς Ἑλλάδος δεξιᾶ, α' νῆσος, β' φαινόμενον ἐν τῇ θαλάσῃ κάτω, φωνητικὸν φαινόμενον ἄριστον, α' ποτὴν, β' ἐπίρρημα.

- 604. Γωνία. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου στρατηγού. +**** = Πηγνόν. *+*** = Ἀνωνομία. **++** = Θυγάτηρ Μάνταως. *+*** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος. +**** = Τάλαϊνα μήτηρ.
- 608. Ἀριθμητικὴ μετὰ λέξεις. Νὰ εὕρεθῶν τὰ ἐντὸς τῶν παρενθέσεων ζητούμενα καὶ νὰ ἐκτελεσθῶν ἐπ' αὐτῶν αἱ σημειούμεναι πράξεις. Ὄρθογραφία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ ἄχος. (Μάγισσα) — (Πρόθεσις) = Ἐπίρρημα + (Θεός) — (Θεά) = Ἀνωνομία.
- 606. Πρόβλημα. Κατὰ πόσους διαφόρους τρόπους, ἀλλάζοντα θέσιν, δύναται νὰ καθήσῃσι περὶ τραπέζης 6 πρόσωπα;
- 607. Λογοπαίγιον. Ποῖος ἐκ τῶν ἱστορικῶν ὑπῆρξεν ὁ μακροβιότερος;
- 608—612. Μαγικὸν γράμμα. Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων ἄλλας τόσας: ἄρισ, ὀπή, Ἥρα, Πέτρος, ὀπός.
- 615. Ἀκροστοιχίος. Τὰ δευτέρω γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἀρχαιότατον Βασιλέα: 1, Ἀρχαῖος ποιητής. 2, Ὀρος. 3, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῶον τετράπουν. 5, Ὀστρακοδέσμητον.
- 614. Ἑλληνοδύμφωνον. η-αι-α-α-α-α-α-α-α-α. Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου
- 615. Φωνηνετόλιπον. Φλ-τν-λβν-κν-πκρ-*. Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Λεοβέου
- 616. Γρίφος παραστατικός. Θεός Ποιμένων — Ὄργυια. Θεός Πολέμου — Πλαγία πτωσίς ἄβρου.

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Ἀδύστου ἐ. 1. 444. Πυρεῖον (Πε, Ρίον).—445. Τὸ Ωμέγα.—446. Ἡ περὶς (φέτηρ).—447. Ἡ φωνία. 448. Σποροσοστα [Σπόρος, πόρος, δ-α φ ρος, ροσσος, δος, σ ο σός, ὀστᾶ, στα-τ λ φυλή, ταφή, ἀφή, σ σων ι α μ η μ η φυλή, ὕλη, λίμνη, ὕμνοι, μνήμα, νῆμα, εἶμαι, μένος, αἶνος, οἶνος, νόσος, δος, σός, ὀστᾶ, στάς, τάς, ἀς.] 449. Ἄνω διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.—450 451. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς προσθεσεως διὰ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: βελανιδιά, παιδιά, διάρκειαι, τετράδια, καρδιά.—455. Ὁ Ἀπόλλων παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ.—456. Πότε πρόκοψ' ἡ καμῖνι;—Τὸ Σαββάτον ποῦ σημαίνει.—457. Ἐκτελούμενων τῶν σημειουμένων πράξεων θὰ εὕρωμεν: ε-ε + ε. υ. γ. = ε. υ. γ. ε, ἦτοι εὕγε!

είνε πλέον εις την εξουσίαν μας, βλέπατε, να υπάγωμεν όπου θέλομεν !

— Συμφωνώ, Ουρλιγκερλ, και δι' αυτό έλεγα ότι θα ήταν καλά να έμβουν δύο-τρεις 'στη βάρκα.

— Επιμένετε εις την πρώτην ιδέαν σας ;

— Βεβαίως, διότι αν υπάρχη πουθενά γη, δεν είνε δύσκολον να την εφθασαν και . . .

— Οι ναυαγοί της Ιάνας, κύριε Ζώρλιγκ ; . . . Τετρακόσια μίλλια μακράν από την νήσον Τσάλαλ ; Νομίζετε ;

— Και γιατί όχι, ναύκληρε ;

— Επιτρέψατέ μου να σας είπω, κύριε Ζώρλιγκ, ότι όλα αυτά αι υποθέσεις θα έχουν τον λόγον τους, αμα φανη και αν θα φανη ξερά. Τότε ο πλοίαρχός μας θα ιδη τι πρέπει να κάμη. Το ζήτημα είνε ότι δεν έχουμε πολύν καιρόν εις την διάθεσιν μας και ότι πρέπει να περάσωμεν τον πολικόν κύκλον, πριν μας αποκλείση έδω χάμο ο χειμώνας !

— Εν τούτοις ή γη δεν εφαινετό ακόμη. Συχνά ανηρχόμην επί της κορυφής του όγκοπάγου, και καθήμενος εκεί, επί του ύψηλοτέρου σημείου, με το τηλεσκόπιον ανά χείρας, διηρουνών τα πέριξ, εις ακτίνα δώδεκα μιλίων. Άλλ' εκτός των πλωτών όγκοπάγων, ουδέν άλλο διεκρίνετο, όσον εφθανε το βλέμμα.

Δις ανήλθεν επί της κορυφής ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, χάριν καταμετρήσεων, αι όποια την ημέραν εκείνην, 30 Ιανουαρίου, έδωσαν τους έξης αριθμούς : Δυτικόν μήκος, 67ο 19', Νότιον πλάτος, 89ο 21'. Έπεται εκ τούτου, ότι ο όγκοπάγός μας απείχεν ήδη μόλις τεσσαράκοντα μίλλια από του πόλου.

Την ημέραν εκείνην, το μεγαλύτερον μέρος του φορτίου μετηνέχθη εντός μεγάλου κοιλώματος, το όποϊον ανεκάλυπεν ο ναύκληρος επί της ανατολικής πλευράς του όγκοπάγου, όπου και έν περιπτώσει νέας συρράξεως, κιβώτια και βαρέλια θα ήσαν έν ασφαλεία. Άφ' ετέρου το μαγειρείον του Ένδικόττου εγκυβιόθη μεταξύ δύο βράχων, στερεότατα. Το πλήρωμα εργάσθη άνευ παραπόνου, άνευ ψιθύρου, μετά ζήλου και πειθαρχίας. Άρά γε ο κίνδυνος της στάσεως είχαν αποσοβηθή, ή μήπως μάς ήπειλει ισχυρότερος, μεθ' όλην την φαινομενικήν γαλήνην ; Και έφ' όσον έπλεεν ο πάγος, δεν εφοδύμεθα βεβαίως ναράσσον την λέμβον και να φύγουν, διότι ή ταχύτης της λέμβου θα ήτο πολυ μικροτέρα από την ιδιικήν μας. Άλλ' αν εξαφνα ο πάγος προσήραζεν εις την ακτήν καμμιάς ήπειρου ή νήσου, τί δεν θα ήσαν ικανοί να διαπράξουν οι δυστυχείς εκείνοι, δια ναφυ-

γύγουν τον κίνδυνον της φρικώδους διαχειμάσεως ; Της γνώμης ταύτης ήτο και ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ο όποιος δια τούτο δεν έπαυεν επιβλέπων τον Χήρνε.

Το άπόγευμα, κατά την ώραν της αναπαύσεως, ή όποια εχορηγήθη εις το πλήρωμα, συνωμίλησα και πάλιν με τον Διρκ Πέτερς.

Έκαθήμην πρό ήμισείας ώρας εις την συνήθη μου θέσιν, επί της κορυφής, όταν είδα τον μιγάδα ανερχόμενον δια της κλιτύς με βήμα ταχύ. 'Ηρχετο άρα γε να επισκοπήση τον όρίζοντα, με την έλπίδα να διακρίνη γην, ή—όπερ και το πιθανώτερον, — επεθύμει να μοι ανακοινώση κανέν σχεδιον, άφορών τον Άρθούρον Πύμ ; Τρεις ή τέσσαρος λέξεις μόλις είχαμεν ανταλλάξη, άφ' ής είνε τεθη εις κίνησιν ο όγκοπάγος.

Όταν ο μιγάς εφθασε πλησίον μου, εσταμάτησεν, εκύτταξε την περικυκλούσαν ημάς θάλασσαν, ανεζήτησεν ό,τι ανεζήτηουν κ' εγώ, και βεβαία δεν το εϋρεν, όπως δεν το είχα εϋρη κ' εγώ. . .

Παρήλθον δύο-τρία λεπτά της ώρας χωρίς να μου όμιλήση και τόσον εφαινετο άφηρημένος, ώστε άμφέβαλλα και αν με είδεν. . .

Επιτέλους εστηρίχθη εις ένα βράχον, και ένόμισα ότι θα μοι ώμίλει πάλιν περι του Πύμ. Άλλ' ήπατήθη.

— Κύριε Ζώρλιγκ, ήρχισε' θυμάσθε εκείνη την ημέρα . . . 'στον Α λ β ρ α ν ο . . . μέσα 'στην καμπίνα σας . . . τί σας είπα για κείνη τη δουλειά . . . θέλω δηλαδή να 'πώ, για τη σκηνή του Κ ρ ά μ π ο υ . . .

Βεβαίως το ένθυμούμην ! Και ήτο ποτέ δυνατόν να λησμονήσω τοιαύτην φοβεράν αποκάλυψιν ;

— Σας είπα, εζήκολούθησεν ο μιγάς, πώς ο Πάρκερ δεν ήταν ο Πάρκερ . . . ήταν ο Νεδ Χόλτ, αδελφός του Μαρτίνου Χόλτ. . .

— Το ξεύρω, Διρκ Πέτερς. Άλλά γιατί μου λέγετε πάλι τα ίδια και τα ίδια ;

— Να γιατί, κύριε Ζώρλιγκ. . . . Θέλω δηλαδή να 'πώ . . . μήπως σας έφυγε κανένας λόγος ; . . . μήπως είπατε τίποτα σε κανένα ; . . .

— Σε κανένα ! απήντησα. . . Πώς σου επέρασε τέτοια ιδέα ; Πώς μ' επήρες για τόσον άσυλλόγιστον, ώστε να φανερώσω το μυστικόν σου . . . ένα τέτοιο μυστικό, που ποτε δεν πρέπει να εβγη από το στόμα μας ; . . .

— Ποτέ . . . ναι, ποτέ . . . εψιθύρισεν ο μιγάς. Και όμως . . . το πλήρωμα . . . θέλω δηλαδή να 'πώ . . . κάποιος πρέπει να ξερη κάτι τί . . . δεν γίνεται ! . . .

Έσυλλογίσθη άμέσως την συνομιλίαν, την όποιαν είχεν άκούση ο Ουρλιγκερλς μεταξύ Χήρνε και Μαρτίνου Χόλτ, και ή ύπόνοιά μου, ότι πιθανόν

ο πρώτος να είχη μάθη το μυστικόν, ήρχισε να ισχυροποιείται.

— Έξηγήσου λοιπόν, είπα προς τον μιγάδα.

— Θέλω δηλαδή να 'πώ, κύριε Ζώρλιγκ . . . δεν μπορώ να τα 'πώ και καλά καλά . . . Να χθές . . . ο Μαρτίνος Χόλτ . . . ναι αυτός . . . μ' επήρε κατά μέρος . . . μακριά από τους άλλους . . . και μου είπε πώς ήθελε να μου μιλήση. . .

— Για τον Κ ρ ά μ π ο υ ;

— Ναι, για τον Κ ρ ά μ π ο υ . . . και για τον αδελφόν του Νεδ Χόλτ ! . . . Πρώτη φορά που τον άκουσα να προφέρη μπροστά μου αυτό το όνομα . . . το όνομα αυτούου που τον . . . πρώτη φορά, αν και τρεις μήνες ολοένα ταξειδεύουμε μαζί. . .

Και ή φωνή του μιγάδος ήτο τόσον ήλλοιωμένη, τόσον άσθενής, ώστε μόλις τον ήκουα.

— Θέλω δηλαδή να 'πώ . . . εζήκολούθησε, μου φάνηκε πώς κάποια ύποψία θα έβαλε με το νοϋ του ο Μαρτίνος Χόλτ . . . και μα το ναι, δεν έκανε λάθος. . .

— Λέγε λοιπόν, Διρκ Πέτερς ! άνεράξα. Τι σ' έρώτησεν ο Μαρτίνος Χόλτ ;

— Μ' έρώτησε . . . ναι, μ' έρώτησε για τον Κ ρ ά μ π ο υ . . . αν ένθυμούμουν τον Νεδ Χόλτ . . . αν μπορούσα να του 'πώ αν εσκοτώθη 'στον καυγά ή αν έχάθη 'στο ναυάγιο . . . αν ήταν ένας από εκείνους, που τους αφήσαμε 'στη βάρκα με τον πλοίαρχο Βαρνάρδο . . . τελοσπάντων αν ήξευρα ά του 'πώ με τί τρόπο πέθανε . . . άχ ! με τί τρόπο ! . . . με τί ! . . .

Και ο μιγάς εσιώπησεν, υπό το κράτος πάλιν της φρικώδους αναμνήσεως. . . 'Ηξευρα, ότι ή έρώτησις αύτη είχεν υποβληθή εις τον Μαρτίνον Χόλτ υπό του Χήρνε' αλλά συλλογισθείς, ότι ο μιγάς ήγγόνει την ανησυχαστικήν όσφ και ανεζήτησεν ταύτην επέμβασιν του υποναυκλήρου, έκρινα καλόν να μη τού την αποκάλυψω.

— Και τί απεκρίθης προς τον Μαρτίνον Χόλτ, Διρκ Πέτερς ; ήρώτησα.

— Τίποτα . . . τίποτα ! . . .

— Πώς τίποτα ; . . . Έπρεπε να τον διαβεβαιώσης ότι ο Νεδ Χόλτ έχάθη εις το ναυάγιον. . .

— Δεν μόρεσα . . . θέλω δηλαδή να 'πώ . . . δεν μόρεσα ! . . . Μοιάζου τόσω πολυ, μα τόσω πολυ τα δύο άδέλφια ! . . . Ενώ είχα μπροστά μου τον Μαρτίνον Χόλτ . . . μου φάνηκε πώς είδα τον Νεδ Χόλτ . . . εφοβήθηκα και έφυγα. . .

Ο μιγάς ώρθώθη με κίνημα άπότημον, και εγώ, κρατών την κεφαλήν, ήρχισα να σκέπτομαι. . . Πραγματικώς

λοιπόν ο Χήρνε εγνωρίζε το μυστικόν του Διρκ Πέτερς ; Άλλ' άφ' ου εγώ δεν είχα είρη λέξιν εις κανένα, που και πώς το είχη μάθη ; Μήπως όταν ήσαν ακόμη εις την Φαλκλάνδη ; Και έξωθών τώρα εις τας ερωτήσεις ταύτας τον Μαρτίνον Χόλτ, τί σκοπόν είχεν ο ύποναύκληρος ; Να έκδικηθή τον Διρκ Πέτερς, διότι μόνος αυτός εκ των ναυτών της Φαλκλάνδης, δεν τον ήκολούθει ; ή μάλλον να ελκύση με το μέρος του τον ιστιορράφον μας, ένα των καλλιτέρων άνδρων του Α λ β ρ α ν ο υ , ή πείρα του όποιου βεβαίως θα εχρησίμειε πολυ, αν ποτε εφευγον δια της λέμβου ;

Έμεινα βυθισμένος εις τας σκέψεις ταύτας πολλήν ώραν. Όταν άνήγειρα τους όφθαλμούς, ο Διρκ Πέτερς δεν εϋρίσκετο πλησίον μου. Είπε, φαίνεται, όσα είχε να μοι είπη, και εβεβαιώθη ότι εγώ δεν εφανέρωσα το μυστικόν του.

["Έπεται συνέχεια"]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ ΕΞΕΔΘΗ ! Η αυλος σάλπιγγς της Φήμης, ή εκουσα τόσον ισχυράν την φωνήν, διαλαλεί από ακρου εις ακρον την μεγάλην και χαρμύσνον δια τον κύκλον μας ειδησιν :

ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ ΕΞΕΔΘΗ ! Το βιβλίον, περί του όποιου τόσο θαυμασία ήκούσαμεν, το όποϊον τόσο καιρόν ώνειρευόμεθα, και με τόσον αγωνιώδη άνυπομονήσιαν επεριμέναμεν, είνε σήμεραν έτοιμον. Δυνάμεθα να το λάβωμεν εις τας χείρας μας, να αισθανθώμεν τον όγκον και το βάρος των τετρακοσίων του σελίδων, να όσφρανθώμεν την ευωδίαν της νωπής του μελάνης, — έν από τα γλυκύτερα άρώματα, ξεύρετε, δια τους βιβλιοφίλους, — να το ανοίξωμεν, να το φυλλομετρήσωμεν, να θαυμάσωμεν τας εικοσπέντε καλλιτεχνικωτάτας του εικόνας, να τρυφήσωμεν εις την αυστηρόν του κομψότητα, και έπειτα — το κορϋφωμα όλων αυτών των απολαύσεων, — να το αναγνώσωμεν. . . Ναι, ο ΠΡΟΣ ΕΞΕΔΘΗ ! 'Ηδη, καθ' ην στιγμήν θα αναγινώσκετε την παρούσαν μου, είτε υπό το ερυθρόχρυσον κάλυμμά του, είτε υπό το κίτρινον εξώφυλλον του, το βι-

βλίον θα εϋρίσκειται εις τας χείρας των πολυπληθών αυτου συνδρομητών' οι δε σωροί των αντιτύπων του, θα σχηματίζονται όλονέν εις το Γραφείον της Διαπάσεως, και πάλιν αυτοστιγμαί θα διαλύωνται, θα διανεμώνται, θα διασπειρώνται καθ' όλας τας διευθύνσεις, εις πόλεις και εις χωρία, εις μέγαρα και εις οικίσκους, παντού όπόθεν θα ζητηται το πολυζήτητον βιβλίον. Διότι ο ΠΡΟΣ είνε προωρισμένος να κυκλοφορήση εις χιλιάδας αντιτύπων. Δεν θα υπάρξη παιδίον, εφηβος, νέος, διδάσκαλος ή γονεύς, δεν θα υπάρξη Έλλην που να μη τον αναγνώση και μετ' όλιγας ημέρας ακόμη, άφ' ου διαδοθή και γνωσθή, τόσοσ λόγος θα γίνεται περί αυτου εις όλους τους κύκλους, ώστε εκεινος, ο όποιος δεν θα τον άνέγνωσεν ακόμη και δεν θα είνε εις θέσιν να όμιλήση περί αυτου, θα αισθάνεται την στενοχωρίαν του άμαθούς, και θα ζητη να κρύψη την άγνοιάν του ως αισχύνην. . .

Και πράγματι, όποια αισχύνη ναγνοή κανείς, όταν υπάρχη πλέον εις την γλωσσάν του, τοιοϋτον βιβλίον ! 'Αν έχη καθήκον να αναγνώση όλα τα ώρατα, τα εκλεκτά, τα ήθικα και τα ωφέλιμα βιβλία, τα όποια απευθύνονται εις την ηλικίαν του και εις την ανάπτυξιν του, — αλλά τότε τί πρέπει να είπη κανείς δια βιβλίον ως τον ΠΡΟΣΑΝΤΑ, ο όποιος θέμα έχει αυτην την άγωγήν των αρχαίων Έλλήνων, και δια του πλέον τερνού και επαγωγού τρόπου ζωγραφίζει τον βίον των απαραμύλλων προγόνων μας και μας παρουσιάζει εις θαυμασμόν και εις μίμνησιν το τελειότερον πρότυπον το όποϊον δύναται τις να φαντασθή, — τον εφηβον 'Αθηναϊον !

Άλλ' όχι ! Δεν άπόκειται πλέον εις έμε να σας αναλύσω ή να σας συστήσω το βιβλίον. Το έπραξεν ήδη χάριν υμών άνήρ σοφός, άσυγκρίτως ειδημονέστερος και ευγλωττότερος : ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Σπυρ. Πλάμπος, ο όποιος επέσμησε τον ΠΡΟΣΑΝΤΑ δια Προλόγου. Και ίσα-ίσα δια να αναγνώσετε πρώτα τας θαυμασίας ταύτας σελίδας, δια να σας αποκλυφθή όλη ή αξία και όλη ή χάρις και όλη ή μαγεία του βιβλίου, δια να προπαρασκευασθήτε εις την απόλαυσιν, την όποιαν σας επιφυλάσσει ή ανάγνωσις του, ή Διάπλασις άπεφάσισε να διανείμη σήμεραν προς όλους γενικώς το πρώτον τυπογραφικόν φύλλον του ΠΡΟΣΑΝΤΟΣ, εις το όποϊον περιέχεται έλόκληρος ο Πρόλογος του κ. Λάμπρου. Θα το εϋρετε έντός του φύλλου τούτου. Αναγνώσατέ το δια να ιδήτε τί έστι ΠΡΟΣΑΝΤΑ. Ω, κανείς δεν θα ήτο ικανός να σας όμιλήση με περισσότερον κύρος, με περισσότεραν γνώσιν και με θελκτικώτερον ύφος από τον σο-

φον ιστορικόν μας, ο όποιος τον θαυρόν των γνώσεών του γνωρίζει να μεταδίδη στολισμένον με όλα τα άνθη της απαραμύλλου ρητορικής του ! . . . Και αν σας έμάγευσεν ο όμιλών μόνον περί του ΠΡΟΣΑΝΤΟΣ, φαντασθήτε πόσον θα σας μαγεύση αυτός ο ΠΡΟΣΑΣ, όταν θακούσετε από το στόμα του όλην του την ζωήν, όταν θα σας περιγράψη τον μαθητικόν του βίον εις τας 'Αθήνας, κατά την εποχήν της δόξης, όταν θα σας ύμνηση την φιλίαν του προς τον ώραϊον Εϋφορίωνα και τον χρηστόν Θεαγένην, όταν θα σας διηγηθή τας περιπετείας του, και μάλιστα την φοβεράν εκείνην, καθ' ην έπιστεύθη ένοχος κλοπής, — και τίνος ; ενός αγαλματίου του Ποσειδώνος, έργου του Φειδίου ! — όταν θα σας καταστήση κοινωνός του θριάμβου του κατά τους 'Ολυμπιακούς Άγώνας, όταν θα σας αποκάλυψη το αδελφικόν του αισθημα προς την θαυμασίαν εκείνην Γλυκέραν ! . . . Και όλα αυτά με το έξοχον εκείνο ύφος του Λωρϋ, — του συγγραφέως της αγαπητού σας Κ λ η ρ ο υ ο μ ο υ τ ο υ Ρ ο β ι ν σ ω ν ο ς — το όποϊον τόσον περιτέχνως απέδωσεν εις την ελληνικήν ή υπέροχος γραφίς του κ. Παλαμά !

Και τώρα, θέλετε να σας είπω ότι ο ΠΡΟΣΑΣ είνε ανώτερος όλων των μέχρι τουδε εκδοθέντων τόμων της Β ι β λ ι ο θ ή κ η ς της Διαπάσεως ; Θέλετε να σας διαβεβαιώσω ότι δια την ελληνικήν νεότητα δεν υπάρχει τελειότερον βιβλίον ; Θέλετε να σας προτρέψω να σπεύσετε να το αποκτήσετε πριν εξαντηληθή ;

Μεθ' όσα γνωρίζετε ήδη περί του βιβλίου, το θεωρώ όλωσδιόλου περιττόν. Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΕΣ' 'ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Μεσ' 'ς το δάσος τώρα, το πρωί-πρωί, Τι τρελλά τριγύρω των πουλιών τραγούδια ! Τι εύτυχισμένη, ξένοιαστη ζωή ! Και τί μυρωμένα κι' όμορφα λουλούδια.

Μεσ' 'ς το δάσος τώρα, το πρωί-πρωί, Πώς τα φύλλα ο ήλιος 'ς τις κορφές χρυσίζει ! Πόσο είνε της αύρας δροσερή ή πνοή ! Τι γλυκό το ρυάκι τώρα μουρμουρίζει !

Μεσ' 'ς το δάσος τώρα, το πρωί-πρωί, Τι μακριά της πόλις ή βοή κ' ή σκόνη ! Πώς μεσ' σε καινούργια κ' εύθυμη ζωή Κάθε κουρασμένο σώμα ξαναλείωνει !

Μεσ' 'ς το δάσος τώρα, το πρωί-πρωί, Τι λουτρό που κάνει θείο ή ψυχή μας ! Πώς μάς πλημμυρίζει του Θεού ή πνοή ! Τι βαθεία που βγαίνει τώρα ή προσευχή μας ! Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Λοιπόν, καθώς σας έλεγα, τὸ γεῦμα δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη, ὅταν ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ ἐμβήκεν ἐξαφνα εἰς τὴν τραπεζαρίαν [καὶ ἐπήδησεν εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας τῆς, μ' ἓνα κρότον τόσῳ δυνατὸν, ποῦ ἐνόμιζες πῶς ξεφυσᾷ καμμιά ἀτμομηχανή.

Ποτέ σας δὲν εἶδατε τέτοια γάτα! Ἦτον τρεῖς φορές μεγαλύτερη ἀπὸ βῶδι, καὶ τὰ μάτια τῆς ἐμοίαζαν μὲ δύο φανάρια ἀμαξιοῦ.

Ὁ Γιούλιβερ, καθώς τὴν εἶδεν, ἔβγαλε μιά φωνή, καὶ ἀπὸ τῆ βία του νὰ φύγῃ, ἔπεσε μέσα 'στὴν πιάτα μὲ τὸ μπουτί. . . . Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Γίγαντα καὶ τὴ γυναῖκά του νὰ γελάσουν ἀκόμη πειὸ πολὺ. Ἄλλ' ἄμα εἶδαν ὅτι ὁ Γιούλιβερ ἐφοβεῖτο τόσον τὴν γάταν, τὴν ἐδιώξαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ὁ Γίγας ἐγύρισεν εἰς τὴν ἐργασίαν του Ἡ γυναῖκά του τότε, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὁ Γιούλιβερ ἐνύσταζε πολὺ, τὸν ἐξάπλωσεν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς καὶ τὸν ἐσκέπασε μ' ἓνα ἄσπρο μανδύλι, πειὸ μεγάλο καὶ ἀπὸ πανὶ καραβιοῦ!

Ἔτσι ἐκοιμήθη-κεν ὡς δύο ὥρας, ὅταν τὸν ἐξύπνησαν δύο πελώριοι ποντικοί, ποῦ ἐπέρασαν ἀπὸ πάνω του. Τραβᾷ ἀμέσως τὸ σπαθὶ του ὁ Γιούλιβερ καὶ καρφώνει τὸν ἓνα, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐπρόφθασε νὰ φύγῃ καὶ νὰ σωθῇ.

Ὁ Γίγας εἶχε μίαν κόρην ἐννέα χρόνων· ἡ κόρη αὐτῆ εἶχε μίαν κούνιαν διὰ τὴν κούκλαν τῆς· ἡ μητέρα τῆς λοιπὸν ἐσυλλογίσθη νὰ τὴν κάμῃ κρεβάτι τοῦ Γιούλιβερ. Καὶ τοῦ ἦλθεν ἴσα-ἴσα!

Ἡ κούνια ἔτυχε νὰ εἶνε ἄδεια, ἐπειδὴ ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες ἡ κόρη τοῦ Γίγαντος δὲν εἶχε κούκλαν. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσον ἐχάρη πού τῆς ἔδωσαν διὰ τὴν παῖξήν τὸν Γιούλιβερ. Τὸν ἔκαμε εὐθύς κούκλα καὶ τοῦ ἔρραψεν ἓνα πλῆθος φορέματα μεταξωτὰ καὶ χρυσοκέντητα, θαυμάσια.

Τὸ παιδί ἦταν εὐτυχισμένο, ὅσον ἤμποροῦσε νὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὴν θέσιν του, ὅταν ἓνας γείτονας ἐπεισε τὸν κύριόν του, ὅτι θὰ ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ πάρῃ τὸν Γιούλιβερ καὶ νὰ τὸν τριγυρίσῃ εἰς τὲς χῦρες καὶ εἰς τὰ χωριά τῶν Γιγάντων, οἱ ὁποῖοι ποτέ τους βέβαια δὲν εἶχαν ἰδῆ τόσῳ παράξενον ζωντανόν.

Τὴν ἄλλην Κυριακὴν λοιπὸν, ἔβαλαν τὸν Γιούλιβερ μέσα εἰς ἓνα κουτί ξύλινον μὲ καμπόσες τρύπες διὰ νὰ μὴ σκάσῃ, καὶ τὸν ἐπῆγαν πρῶτα εἰς ἓνα χωριό, ποῦ ἦτον ἐκεῖ κοντά. Τί συνέβη ἐκεῖ θὰ τα μάθετε κατόπι.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΓΡΙΟΡΟΔΟΝΙΑ

[μῦθος]

Ἐνας μίαν ἀγριοροδονιά σὸν εἶδε μ' ἄνανθα κλωνιά καὶ . . . δίχως ἐν' ἀγκάθι (*)

ἐπάνω 'ς ἔρημο βουνό, εἶπεν:—Ἀυτὴ, καθώς φρονῶ, 'ς τὸν κηπό μας, σὸν μάθη,

'ς τὰ λούλουδα καὶ 'ς τὰ νερά, θὲ νὰ γενῆ μία χαρὰ ὄλο εὐωδιά καὶ χάρι! . . .

καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀπ' τὸ βουνὸ 'ς τὴν ἔσοχὴ τὴν φέρει μὲ καμάρι. . .

Μὰ σὸν ἐφύτρωσεν ἐκεῖ μὲ ἀγρία ἔστικτα ἢ κακὴ, ἀντὶ νὰ ἡμερέψῃ,

νὰ πάρῃ «χάρι κ' εὐωδιά» . . . ἀγκάθια βγάξῃ 'ς τὰ κλαδιά καὶ—ποιὸς θὰ το πιστέψῃ—

πικραγγυλόει μὲ καιρὸ τὸν ἴδιο τῆς τὸν κηπουρό, ποῦ πάει νὰ τὴν κλαδέψῃ!

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ] I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 332)

— ὦ, κύριε, μὲ συγχωρήτε ποῦ ἐτόλμησα νὰ κάμω αὐτὸ ποῦ ἔκαμα. . .

— Ἀπεναντίας σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα ποιὸς σου εἶπε ὅτι θέλω νὰ σε διώξω.

Ὁ κύριος Δούμανης ὠμιλοῦσε πολὺ σοβαρῶς.

Ἡ Μηλιὰ ὠχρίασε καὶ ἐσιώπησε.

— Ἀποχρίσον λοιπὸν θέλω νὰ μάθω.

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε, κύριε· δὲν μπορῶ. . . Πῆτέ μου ὅμως πάλι ὅτι ἔχω τὴν ἄδεια νὰ μείνω ἐδῶ, νὰ σας ὑπηρετῶ καὶ νὰ σας περιποιούμαι 'ς ὅλη μου τὴ ζωὴ. . . Ἀλήθεια λοιπὸν, δὲν σας δίδω βάρος!

— Σοῦ το ὑπόσχομαι, Μηλιὰ. Πιστεῦσε ὅτι θὰ λυπηθῶ πολὺ πολὺ, ἂν φύγῃς ποτέ ἀπὸ ἐδῶ. . . . Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη!

— Πολύ. . . .

— Καὶ θὰ γίνῃς γρήγορα καλά!

— Βεβαιότατα. Τώρα πειὰ εἶμαι τὸσον εὐτυχής!

Καὶ πραγματικῶς, μετὰ μίαν εὐτυχίαν ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον τῆς Μηλιᾶς.

(*) Ἡ ἐπὶ τῶν ἄλπεων φουμένῃ ἀγριοροδὴ ἄνευ ἀκανθῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα μεταφύτευμένη καὶ καλλιεργουμένη νὰ ναδίθῃ ἀκάνθας, διὸ ἡ Γάλλοι τὴν λέγουσι: « l'emblemme de l'ingratitude » δηλ: τὸ σύμβολον τῆς ἀχαριστίας ἢ: τὸ ἐμβλημα τῆς ἀγνωμοσύνης. . . [Σ. Μ.]

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραζεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἰσῆρχετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν, δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ σε βλέπω καὶ μιά φορὰ χαρούμενη! Τί συνέβη!

Καὶ ὁ Γιαννάκης, λησμονῶν τὴν παρυσίαν τοῦ κυρίου του, ἔκαμε μίαν τούμπαν—διότι δὲν ἤδρεν ἄλλον ἐκφραστικώτερον τρόπον διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν χαράν του.

— Ἦσυχία! εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης. Κάθησε φρόνιμα, διότι ἡ ἀδελφὴ σου δὲν εἰμπορεῖ νὰκούῃ. . . Τώρα σὰς ἀφίνω. . . Τί καλά ἔσῃ; ποῦ εἴμεθα ὄλοι εὐχαριστημένοι!

Καὶ ὁ κύριος Δούμανης κατέβη εἰς τὴν Βιβλιοθήκην, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ὁ οἰκοδιδάσκαλος, καὶ τοῦ τα διηγήθη ὅλα.

— Χαίρω πολὺ, χαίρω πάρα πολὺ! ἀνέκραζεν ὁ κ. Γαζῆς. Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιά, καὶ θὰ μου εἴλεπε κάτι τι, ἂν ἐφευγαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν.

— Εἶνε ὅμως φανερόν, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης, ὅτι κάποιος ἐπεχείρησε νὰ τα διώξῃ μὲ τρόπον ἀπὸ τὴν Λάνδην. Λέτε νὰ εἶνε ὁ Ἰούλιος;

— Ὁχι, ὄχι, δένιτο πιστεύω. Ὁ Ἰούλιος δὲν εἶνε καθόλου ζηλιάρης· ἐγώ εἰμαι ὁλίγον ἴσως· ἀλλὰ κακὸς ὄχι.

— Τότε λοιπὸν ποῖος;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ὁχι, φίλτατέ μου· εἰξεύρετε, ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ πῆς δὲν εἶν' ἔτσι;

— Σὰς βεβαιῶ. . .

— Μήπως εἶνε ἡ νύμφη μου; . . Ἄ, ἔκαμε πολὺ ἄσχημα! Ἦθελα μόνον νὰ εἶμαι βέβαιος, διὰ νὰ. . .

— Πιστεῦσατε, κύριε Δούμανη, διέκοψεν ὁ παιδαγωγός, ὅτι εἶνε πολὺ προτιμώτερον νὰ γνοῇ κανεὶς τὸ κακόν. . . Ἡ κυρία Δούμανη εἶνε σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ σας, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσατε τόσον πολὺ. . . . Κάμετέ τὴν μὲ μίαν λέξιν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐμάθατε τί ἔκαμε. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀρκετόν, ὥστε νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃ. . . Ἐπειτα ἐμεῖς οἱ δύο θὰ προσέχωμεν τὰ παιδιά καὶ θὰ πομακρύνωμεν ἀπὸ αὐτὰ κάθε κίνδυνον.

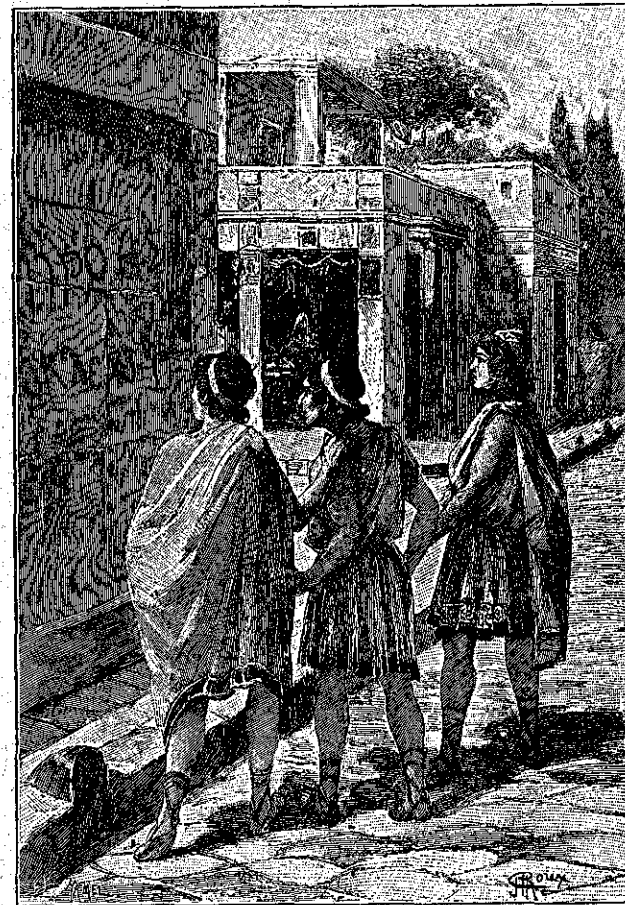
— Τί καλὸς ποῦ εἶσαι, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα! Δόσε μου τὸ χέρι σου! Σὺ ἔχεις πάντα δίκαιον!

Διὰ τὴν Μηλιάν τὸ καλλίτερον ἰατρικὸν ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου τῆς. Ἀνέλαβεν εὐθύς τὸ ὠραῖόν τῆς ρόδινον χρῶμα, καὶ ὅταν τὸ βράδυ κατέβη εἰς τὴν βιβλιοθήκην, διὰ τὴν συνευρισμένην ἀνα-

γνωσιν, τόσον γλυκὰ ἐκύτταζε τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ βιβλία, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τὰ ἐθώπευε μὲ τὸ βλέμμα τῆς.

Ἐξηκολούθησαν καὶ τὰ μαθήματα τοῦ κ. Γαζῆ, καθημέραν, μὲ περισσότερον ὀλονὲν ἐνδιαφέρον. Ἡ Μηλιὰ ἐννοοῦσεν ὅτι ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα καὶ ἤθελε μὲ τὴν ἐπιμέλειάν τῆς νὰ 'του δεῖχῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

Ἡ ζωγραφικὴ ἦτο πάλιν τὸ πλέον εὐχάριστον δι' αὐτὴν μάθημα. Ἀντέγραφεν ὅ,τι ἔβλεπεν ἐμπρὸς τῆς: ἄνθη,

«Σύννεφον διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὸ αἷμά μου παγώνει.» [Εἰκὼν ἐκ τοῦ ὁμήρου ἐκδοθέντος «Πρόβαντος τοῦ Νικίου.»]

ὀπωρικά, δένδρα, τοποθεσίας· ἔπειτα ἐδοκίμασε νὰ ζωγραφίσῃ καὶ χωρὶς μὸδ ἐ λ ο, ἀπὸ τὴν φαντασίαν τῆς ἢ ἐκ μνήμης.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης κατέγινετο νὰ λύσῃ ἓν πρόβλημα, ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε μίαν πέναν λεπτὴν καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφίσῃ ἓνα πρᾶγμα παράξενον.

— Μπα! ἀνέκραζεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόσεχε μόνον εἰς τὸ πρόβλημά του. Μπα! καλὸ αὐτὸ εἶνε τὸ κουτί μὲ τὰ πετράδια!

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ἐπῆρε τὸ χαρτί ποῦ ἐζωγράφιζεν ἡ Μηλιὰ, διὰ νὰ το ἰδῇ ἀπὸ περιέργειαν.

Ἄλλὰ μόλις τὸ εἶδεν, ὠχρίασε τόσον πολὺ, ὥστε ἡ Μηλιὰ ἐφοβήθη.

— Εἶσθε ἄρρωστος, κύριε; τὸν ἠρώτησε.

— Ποῦ το εἶδατε αὐτὸ τὸ κουτί; ἠρώτησεν ὁ παιδαγωγός, χωρὶς νὰ παντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν τῆς.

— Εἶνε δικό μας. . . τὸ βρήκαμε 'στὸ Μεγάλον Βράχο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τί εἶχε μέσα;

— Πετράδια κάθε λογῆς· ἄσπρα, πράσινα, κόκκινα. . . καὶ ἑκατὸν εἰκοσιχονδρά μαργαριτάρια. . . Ἀλήθεια, Μηλιὰ; . . . Μόνη τῆς τὰ μέτρησε καὶ ξέρει. . .

— Ναι. Εἶχε καὶ πενήντα πετράδια κόκκινα, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— Καί. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Γαζῆ; ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα μικρὸν πορτοφόλι μὲ κλειδαρίαν, ἐτράβηξεν ἀπὸ μέσα ἓνα χαρτί κιτρινωμένον, διπλωμένον εἰς τέσσερα, καὶ εἶπε:

— Ὅχι εἶχεν ἀκόμη ἐνενηντασμαράγδια πράσινα, καὶ ἑκατὸ ζαφεῖρια.

— Τί χρῶμα ἔχουν τὰ ζαφεῖρια; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Γαλάζια.

— Ἄ, ναι! θυμᾶσαι, Μηλιὰ; ἐκεῖνα ποῦ ἐμοίαζαν μὲ τὰ μάντια σου.

Καὶ ἰδοῦ, αὐτὸ εἶνε τὸ κουτί, εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ἐξεδίπλωσε τὸ κιτρινωμένον χαρτί.

— Ἄ, τὸ κουτί μας! ἀνέκραζαν συγχρόνως καὶ τὰ δύο παιδιά.

Πραγματικῶς, ἂν συνέκρινε κανεὶς τὸ σχέδιον ποῦ εἶχεν ὁ διδάσκαλος μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε κάμῃ ἡ Μηλιὰ, θὰ ἔβλεπεν ὅτι καὶ τὰ δύο παρίστανον ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχουν δύο κόσμηματοθήκαι μὲ τὸ ἴδιον σχῆμα,

μὲ τὰ ἴδια στολίδια, τόσον ὅμοια εἰς ὅλα τελοσπάντων!

— Καὶ ποῦ ἤρρατε αὐτὸν τὸν θησαυρόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον, καθώς σας εἶπε ὁ Γιαννάκης, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιὰ. Ποῖος ξέρει πόσον καιρὸν ἦτο χωσμένον ἐκεῖ μέσα! Γιατί τὸ ἠύραμεν, ξεσῦρετε, σκουρπασμένον, λερωμένον, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

— Καὶ πῶς δὲν το εἶδε κανένας ἄλλος, πρὶν ἀπὸ σὰς;

— Δέν το εἶδε κανένας, γιατί κανένας δὲν ἐμβήκε, πρὶν ἀπὸ μᾶς εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Γιαννάκης. Καὶ στοιχηματίζω

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιτριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσηλαιωτίστου

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 44-43

ποῖλα τῆς Ἀνδρῶν μετὰ τὴν Ἑλένην Ζλατά-
νου—ὁ Σπασμένος Φεγγίτης μετὰ τὴν Ἀύραν
τοῦ Φαλήρου καὶ Ἑλληνικῆν Σηματαίαν—ὁ
Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας μετὰ τὴν Ναυτο-
πούλαν, Ἐανθὴν Ἠθουοπούλαν καὶ Σα-
μακίαν Σηματαίαν—ὁ Δημ. Ν. Ζομπιάς μετὰ
τὴν Μολαίδην, Ἀστερόθεσαν Νύκτι καὶ Μι-
κρόν Πειρακτῆρον—τὸ Ὄραϊον Τριαντα-
φυλλάκι μετὰ τὸν Μυτιληνάτον Ἀρίωνα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Περσέα** (ἔ-
λαβα τὴν φωτογραφίαν σου, ἡ ἧσθα θὰ δημο-
σιεύθῃ προσεχῶς καὶ σου ἔστειλα τοὺς τόμους
τοῦ βραβείου) **Ἀγγερινὸν** (κατενοουσιασμένος ὁ
Ἄναβιας μετὰ τὰς ἐμμέτρους εὐχὰς σου!) **Ἰριδα**,
Ἀρροστεργνωμένον Κῆμα (ἐκάστον φυλλάδιον
λεπτά 15, νὰ μου σημειώσῃς πάλιν τοὺς ἀριθ-
μοὺς, διὰ νὰ στείλῃς τὸ ἀντίκτυπον) **Ἡθοποιὸν**
Κῆρ (τὰ ἔλαβα) **Κάρμεν Σόλβα** (ναί, μεγά-
λῃ ἀπόλαυσιν πραγματικῶς) **Ἐπιτόνη Μαντζου-
ρίτσαν** (δύνασαι βέβαια νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον,
ἀν πληρώσῃς 1 δραχμὴν κατὰ τὸν Κανονισμόν)
Πρόσεχε Καλά, Μικρὸν Μυθιανὸν (καλῶς
ἤθεες) **Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην** (βεβαίως,
ὅσοι δὲν ἐπίθουσι νὰ γράψουν τὸν ὄνομά των εἰς
τὴν α' σελίδα τῶν Μ. Μυστικῶν, γράφουν τὸ
ψευδώνυμον ἑαυτῶν) **Μαστρογαλαστήν** (διατί
ἔκαμε; νὰ μου γράψῃς τὸσον καιρὸν; εἰς σὲ
ἀνασπάζονται) **Πιτηρὸν τῆς Ἐσθῆ** (ὄχι,
συμβάνουν καμμιὰ φορὰ τοιαῦτα συμπτώσεις μά-
λιστα εἰς τὸ Τρίγωνον) **Παραγιώτην Β. Στα-
ματοῦλην**: **Σπυρίδωρα Ἀντωνόπουλον**, **Ἀ-
πόγειον Ἀύραν** (πῶ, πῶ, αὐτὰ ἔπαθε; ἔ; ἀλλὰ
νὰ πού διὰ νὰ ξευρεῖς κολυμβι ἐσώθης) καὶ διὰ
νὰ εἶνε τίμιος ἐκεῖνος ὁ λεμβόχλος, ἐσώθη καὶ
τὸ ρολογάκι σου) **Φλώρα Σαρτοριναίου**,
Καταρίδα, **Λάμπρον Παπαγεωργίου** (βε-
βαίως καὶ μὴ συνδρομητῆς δύναται νὰ ψηφίσῃ
καὶ νὰ γίνῃ Ἰδρυτής) **Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλ-
λου**, **Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν** (ἔστειλα τὸ 39ον)
Τρικέφαλον Ἰδρῶν (ἔστειλα ἐν νέου ὀρεῖ-
λε: τὰ ταχυδρομικὰ τῶν β. τελευταίων τετρα-
δίων) **Μαρολέλεξαν** (ἐνθυμοῦμαι ὅτι σοῦ εἶ-
χα ἀπαντήσῃ διὰ τὸ Σύμπαν, ὅτι δὲν γνωρίζω)
Σκαφιδάκι (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐ-
ργασίας καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου) **Κ. Δ.**
Σκέφωρην (ποῦ εἶνε τὸ ψευδώνυμον σου);
Γενναῖον Λέοντον, **Τρεχαργυροπούλου** (κα-
κῆχον μοῦ ἐφάνη ἂν εὐρισκῆς ἄλλο θὰ το ἐπρο-
τιμῶσα; ἀλλὰ δὲν το ἀπορρίπτω) **Νέον Ἡρα-
κλέα** (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον δὲν σου ἔγραψα
διὰ νὰ τα ἐναστεύσῃς; ἀλλὰ νὰ τα ἐξασφαλίσῃς
καλλίτερα εἰς τὸ μέλλον) **Βασιλέα τῶν Κυ-
κλάδων** (ἔστειλα) **Τί με μέλει** (πολὺ λυπηρὰ
εἶπα μοῦ γράφεις, ἂν εἶνε ἀληθῆ, ἀλλὰ δυσκο-
λεύομαι νὰ τα πιστεύσω) ἴσως ἡ φίλη μου ἐ-
κείνη, διὰ νὰ νάστευθῇ, διέδωκε πράγματα
φαινητικῶν) **Μπάμ-Μπόμ** (ὄχι, τὰ βραβεία
τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν ὀρίζονται χωριστὰ διὰ
τοὺς τελευταίους δὲν εἶχα ὄριση τίποτε) **Ἑλ-
ληνικὴν Θάλασσαν** (νὰ το πάλιν τυπωμένον,
ἀρ' οὐ σ' ἀρέσῃ τὸσον!) **Μικρὸν Πιανίσταν**,
Ἀτρήματον Ναυοπαίδα (καὶ συμφίρει κάθε
χρῆνον νὰ τυπῶν καινούργια Μυστικά; Ἄμα
ἐξανηλούθουν αὐτὰ πού ἔχω ἴσως ἐκδώσω νέα με
διαφορετικὰς ἐρωτήσεις) **Γραβῆν**, **Χρυσολαμ-
πῆ Ἀστέρτα** (ὀρεῖλε 20 λεπτά διὰ τὸ πρὸς
τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν τετραδίων σου)
Τρικυμιώδη Λευκάταν (ἔστειλα τὸν Χάρτην
τῶν Ἰσθμῶν) **Βεβαίως** δύναται νὰ εἴπῃ τὴν
γνώμην του, διότι ἡ Ἀδελφὴ δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ
τὰς γνώμας) **Π. Μάνεσην**, **Παρασοῦν** (βέ-
βαια δὲν ἀγαλῶσθαι τὸ φύλλον, θὰ γράψω
περισσότερα καὶ διὰ μικροῦς) **Ἀρχιναύαρχον**
Εὐρυβιάδην (ἢ **Ζηλιάρτα** ἢ **Ἐνδοξὸς Ἡμέρα**)
αὐτὰ μόνον ἦσαν ἐλεύθερα καὶ ἂς μου γράψῃ με
ἑπομένον βέλγῃ, διὰ νὰ τὴν γνωρίσω) **Λευκὴν**
Πόλιν (στὴν 50 λεπτά διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς
διευθύνσεως) **Σπασμένον Φεγγίτην** (τὸ Ἄ-
ποτελέσματα τοῦ Διηγήματος, ἀμέσως σχεδόν

μετὰ τὴν Ζ' Κυριακὴν) **Ὀνειροπόλον Κατα-
φύγιον** (τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου δεκτικόν
ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃ ἢ ἴδια, καὶ περιμένω)
(ἔλποσαν) **Μαγνητικὴν Βελόνην** (ὁ ἀδελ-
φός σου εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ἅποιον ψευδώνυμον
βέλγῃ—ἐκτός του **Συριατὸς Πρίγκηψ**, —καὶ νὰ
μου γράψῃ εὐχαριστικῶς) **Ἄγγριον Ἀγκινάραν**,
Ἄρναν Δεμῆστιχα, **Ὄραϊον Τριανταφυ-
λλάκι** (δὲνα σοὶ ὁ Θεὸς! πού ἐνθυμήθῃς ὅτι ἔχεις
καὶ μίαν φίλην Διάπλασιν! τὴν πληροφορίαν δὲν
δημοσιεύω, διότι ὁ **Κιθαροὸς Ἀπόλλων** δὲν
εἶνε αὐτὸς πού ἐνοεῖς) **Ναύαρχον τῆς Βα-
ρέλλας**, **Κάταστρον Ἀργάκι** καὶ **Δημητρίον**
Ν. Ζομπιάν (ὁ ὅποιος ἔχει ψευδώνυμον ἀλλὰ
πότε τὸ μεταχειρίζεται, πότε ὄχι)
Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9
Ὀκτωβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου

Ὁ γάρη των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς σκελλῶν, ἂν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

617. Δεξιόγραφος.
Τὸ πρῶτον μου εἶνε πτηνόν,
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
Ὅχι πολὺ σπανία.
Τὸ σύνολόν μου ὀρυκτὸν
Χρήσιμον ἴσαν καὶ κοινόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρισηπίου Ἀπόλλωνος

618. Στοιχειόγραφος.
Δένδρον ὑψηλὸν καὶ ὄραϊον
Σ' ἕνα Βασιλεῖ ἄρχαιον
Ἐμπροσθὸν νὰ μεταβάλλω,
Ἐνα ἔψιλον ἀν βγάλω
Κ' ἕνα ὄμικρον ἀν βάλω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοροῦ Μισακίανος

619. Ἀναγραμματισμὸς.
Πρόθεσον ἄπλοῦς καὶ ἄνευ πόνου
Ἀναγραμματισμοῦ.
Καὶ τὸ ἄλλο ἦμισυ τοῦ χρόνου
Τότε σχηματίσω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγερινῶ

620. Αἰνίγμα.
Κύριον, ἐκ τῶν συνήθων ὀνομάτων, σοῦ ἐνθυμῆσαι
Ἐνασχόλησιν καὶ τέχνην ἥτις ὄλους μᾶς ψυμίζει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου

621. Δημιῶδες Αἰνίγμα.
Μιά ἐκκλησιαστικὴ θολωτὴ
Ποῦ ἕνας στύλος τὴν κρατεῖ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενεῖου Λεοβίου

622. Φύθρον Μίγδον.
Ἡ Μιγάς, ἢ Ἄρτα, ἢ Ἡρα καὶ ἡ φίλη μας Κική,
Τὰ δεκάτη γράμματά των ὄλες τὰβαλαν μαζί
Κι' ἀπετέλεσαν ἕν πρῶγμα, πού δὲν εἶνε μυστικόν,
Γιατὶ ὀχόσμος ὄλος ἔερε, ὅτι εἶνε γνωμικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιγίας

625. Ἀσθή.
Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἄ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων,
αὐτοὺς ὥστε νὰναγινώσκων-
ται: Καθέτως, πτηνὸν ὀ-
ρίζοντιως, ἦθος, διαγωνίως
δὲ, ἀρ' ἕνος πόλις εὐρωπαῖ-
κή, ἀρ' ἑτέρου πολλήνη τῆς
Ἀσίας διάσμος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰριδος

664. Κεκομμένον Κυθόλεξον.
1.—Τὰ διπλὰ παρὰθῶρα προφιλῶνται ἀπὸ τὸ
2.—Τὸ ὄρον οὐ διαφεύγει. [ψῦχος
3.—Ὅμοιῶν γυναικῶν θεωρῶ Μῆδειαν πασῶν.
4.—Τοῦ δεσμοῦ Προμηθέως τὸ ἦπαρ ἦσθιεν
[αἰτός
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνας

625. Πρόβλημα.
Εἰς ἕν πανέριον ὑπῆρχον καρδία, εἰς τὰ ὀ-
ποῖον προσέθεσα ἄλλα ἴσα καὶ ἀφῆρασα 40.
Εἰς τὰ ὑπολειφθέντα προσέθεσα ἄλλα ἴσα, καὶ
ἀφῆρασα πάλιν 40. Τὸ αὐτὸ ἔπραξα καὶ ἐκ τρί-
του, ἀλλὰ τότε τὰ καρδία ἐξηνητήθησαν. Πόσα
καρδία ὑπῆρχον κατ' ἀρχάς;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου

626. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 = Ὀνομα ἀγαπήτων τοῖς συνδρομη-
2 4 5 = Ρῆμα. [ταῖς τῆς Διαπλάσεως.
3 6 4 3 2 3 = Κράτος ἐν Ἀσίᾳ.
4 2 6 3 2 = Κράτος εὐρωπαϊκόν.
5 6 = Μετοχή.
6 2 3 4 5 6 = Ποταμός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαργυροπούλου

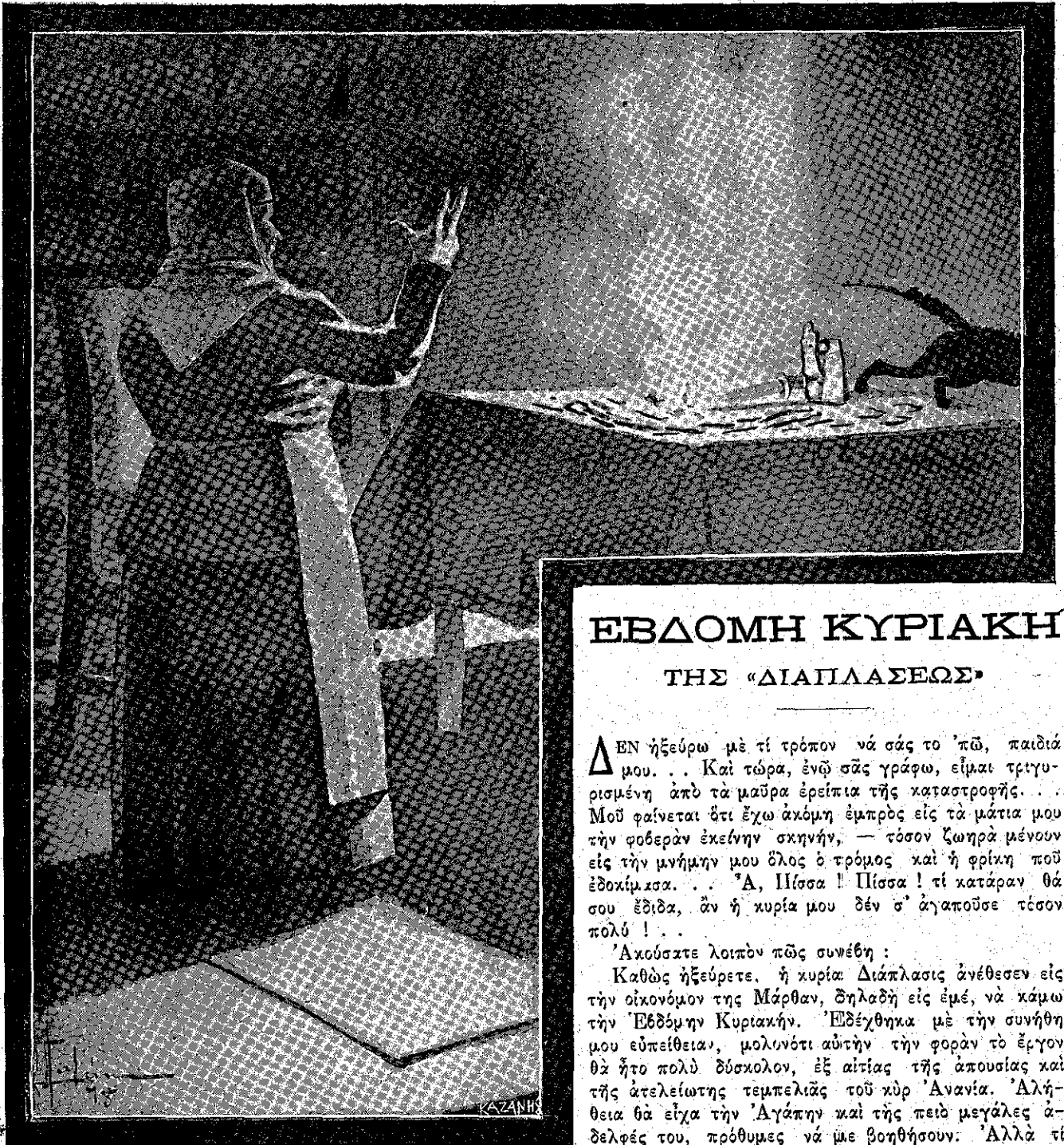
627—631. Δογοπαίγνια.
1.—Ποῖος ἀριθμὸς ὑπῆρξε τὸ θέατρον μεγάλου
πολέμου;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κινέζου Ἰγ
2.—Τί πρῶγμα διατάσσει τὸν Κινέζον Δῆ νὰ
κύψῃ;
Ἐστάλη ὑπὸ Δ Π Δριδα
3.—Ποῖος ποταμὸς ῥεεῖ εἰς τὴν πατρίδα του;
4.—Ποῖα πόλις εἶνε καὶ μαμμῆ;
5.—Ποῖα θεὰ εἶνε Δ;
Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀγγίτη Σαπουναῖ

632.—634. Ἀσθεῖα Παροδοῦματα.
Νάναγνασθῶσιν ὀρθῶς αἱ ἐξῆς παραμορρω-
μένα παροιμίαι:
1.—Ὅσα πέρνει ἡ Ἡρα, δὲν τα πέρνει ὁ
Κρόνος ὄμως.
2.—Ἐρεῖ ὁ βράχος τί ἔχει ὁ λάκκος!
3.—Στύλο τρέχεις, πῖλον ἔχεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγερινῶ

635.—636. Προθέσεις κεκρυμμέναι καὶ ἀντεδραμμέναι.
1.—Τοῖς παισὶ κόσμον ἢ αἰδῶς φέρει.
2.—Ἄμελῆς καὶ ἀτακτὸς ὑπ' οὐρανὸς ἀγαπάται.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκόλου
637. Φωνηεντόλιπον.
ν-τ-μ-κ-τ-θ-μ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σαροῦ Πιττακοῦ
638. Ἑλλιποσύμφωνον.
εαυ-εαει-οσει-αι-σοι-εω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπιτομοροπού Οἰκίας
639. Γρίφος.
Ἐπη ἔπη ἔπη, ἑπτὰ, διὰ, 1, σύν, ἐκ,
σπλήν, ἐξῆς, ὁ Νίκος, ἢ ἕν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Ἀγούστου ἢ 1
458. Ταυρίς (ταῦ, ρίς).—**459.** Ἰρις, Ἰσκι, Ἰθίς.—**460.** Ἡ Πεντέλη.—**461.** Τὸ δάκτυ-
λον καὶ τὸ δακτυλίδι.
462. ΚΡΗΣ (ΚΡΗΣτωνία)
ΡΗΜΑ (ἀπὸ ΡΗΜΑλλον)
ΗΜΑΡ (μὴ ΜΑΡτυρήσης)
ΣΑΡΞ (πολλοῦΣ ΑΡΞῆς)
463. Φ - Ω Σ **464-465.** 1, Πόσα εἶνε
Α Κ Ο τὰ πνεύματα;
ΑΕΝ —2, Ἔως πότε ψηφίζετα
ΠΑΝΑΜΑΣ ἡ περὶ αὐτήσεως τῆς «Δια-
Πλάσεως» πρώτασι; —
ΡΝΡ
Ε Ι Ι **466-468.** 1, Ἡ Μου-
Γ Α Σ σική ἠδύνη τὰ ὄσα. 2
Τὰ ἄσρα λάμπουν εἰς τὸν
οὐρανόν. 3, Ὁ κόραξ εἶνε μαῦρος.—**469.** Τρω-
γων.—**470-474.** Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς
διὰ τοῦ γράμματος Σ, σχηματίζονται αἱ λέξεις:
ρητός, πόλις, ἄσρα, ἄμνος, Σάρα.—**475.**
ΕΛΑΦΟΣ, ΧΕΛΩΝΗ, (1, ΕΧΙδνα. 2, Αἴων,
3, ΑΔώπηξ. 4, ΦΩκη. 5, ΟΝος. 6, ΣΗκ).
—**476.** Τέρας ἐστὶν εἴ τις εὐτύχηκε διὰ βλου
—**477.** Πολυάριθμοι εἰσὶν οἱ Σῖναι.

ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ἤξεύρω μετὰ τί τρόπον νὰ σὰς το πῶ, παιδιά μου... Καὶ τώρα, ἐνὸς σὰς γράφω, εἶμαι τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ μαῦρα ἐρείπια τῆς καταστροφῆς... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω ἀκόμη ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου τὴν φοβεράν ἐκείνην σκηρῆν, — τόσον ζωηρὰ μένον εἰς τὴν μνήμην μου ὄλος ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη πού ἐδοκίμασα... Ἄ, Πίσσα! Πίσσα! τί κατάραν θὰ σου ἐδίδα, ἂν ἡ κυρία μου δὲν σ' ἀγαποῦσε τόσον πολὺ!...
Ἀκούσατε λοιπὸν πῶς συνέβη:
Καθὼς ἤξεύρετε, ἡ κυρία Διάπλασις ἀνέθεσεν εἰς τὴν οἰκονόμον τῆς Μάρθαν, δηλαδὴ εἰς ἐμέ, νὰ κάμω τὴν Ἐβδόμη Κυριακὴν. Ἐδέχθηκα μετὰ τὴν συνήθη μου εὐπέθειαν, μολοντοὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἔργον θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας καὶ τῆς ἀτελειώτης τεμπελιάς τοῦ κυρ Ἀνανία. Ἀλήθεια θὰ εἶχα τὴν Ἀγάπην καὶ τῆς παιδὸς μεγάλης ἀδελφῆς του, πρόθυμος νὰ με βοηθήσουν. Ἀλλὰ τί